

Áhítat – 2021. 01. 17.

Mert tanúm az Isten, mennyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus szeretetével; és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására. (Filippi 1:8-11)

Pál a „*Krisztus szeretetével*” vágyakozik a gyülekezet után. Ez ismét egy Pál apostolra jellemző sajátos fogalom. Jelzi, hogy ez a szeretet nem ingatag érzelmi-indulati alapokon áll, hanem Jézus Krisztus önmagát adó szeretetén nyugszik. Ez a szeretet az, amely tudja, hogy a gyülekezet élete nem valami kegyes reflexekben megrekedt élet, hanem annak folyton növekednie kell. Ezért imádkozik a gyülekezet szeretetének a növekedéséért. Itt sem valami folytonos hangulati felforrósodásról van szó, hanem arról, amit Pál néven is nevez: a gyülekezet szeretete *ismeretekben* és a dolgok helyes megítélésének a képességében *növekedjék*. A filippi gyülekezet szeretete ne vak, hanem élesen látó szeretet legyen! Az élet ugyanis nehéz helyzeteket teremt, amelyekben csak a tisztán látó szeretet tudja, hogy mit kell tennie. Pozitív érzelmi túláradásokkal bíró embereket azzal szoktunk felmenteni: „*na, de hát olyan óriási szíve van!*”. Pál itt szó szerint arról ír, hogy a növekvő szeretet sem sokra megy – értelem nélkül. A *szeretettel* együtt a helyes *ismereteinknek* is *növekedniük* kell! Az *ismerethiány* nagy ellensége lehet a *szeretetünknek*. Ismételjük, hogy rögzüljön a szívünkben és a fejünkben: „*A szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel!*”

A bölcs szeretetnek ahhoz, hogy szolgálni tudjon, észre kell vennie a *különbségeket*. Aki bármekkora szeretével is jól akar elrendezni bármiféle ügyet a gyülekezetben, annak elengedhetetlenül szüksége van a *különböztetni* tudásra. Arra, hogy a kicsit kicsinek, a nagyot nagynak, a veszélyest veszélyesnek, az ártalmatlant ártalmatlannak, a szépet szépnek, a rútát rútának, az igazat igaznak, a hamisat hamisnak lássa. Ne lássa a különbözőt egyformának és fordítva.

Még valamiért imádkozik Pál: a gyülekezet *tisztaságáért* és *feddhetetlenségéért*. A gyülekezet az életével tegyen bizonyosságot a világban, és ehhez *különböznie* kell a világtól! A gyülekezet szentsége (kiválasztottsága), bizonyágtétele kérdőjeleződik meg, ha ezt mondhatják róla: „*semmivel sem vagytok különbek másoknál.*” Alig van ennél elviselhetetlenebb és bántóbb megjegyzés. Ezért nem arra biztatja őket Pál, hogy prédikáljanak érdekesítőbben, énekeljenek művészibben, rendezzenek még látványosabb konferenciákat (persze, ezek is kellenek), hanem: „*legyenek tiszták és kifogástalanok Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására*”, mert ez a hiteleg minden más szolgálatuknak.

Buzdítsanak imádságra énekünk szavai:

*Isten szívében megpihelve Forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje Édes Megváltónkat át!
Ő fejünk, mi néki tagja, Ő a fény, mi színei,
Mi cselédek, ő a gazda, Ő miénk, övéi mi.*

*Szeretemben összeforrva, Egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vériünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.*

*Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy te vagy,
Míg egygé lesz benned végre Minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre, Hogy tanítványid vagyunk.*